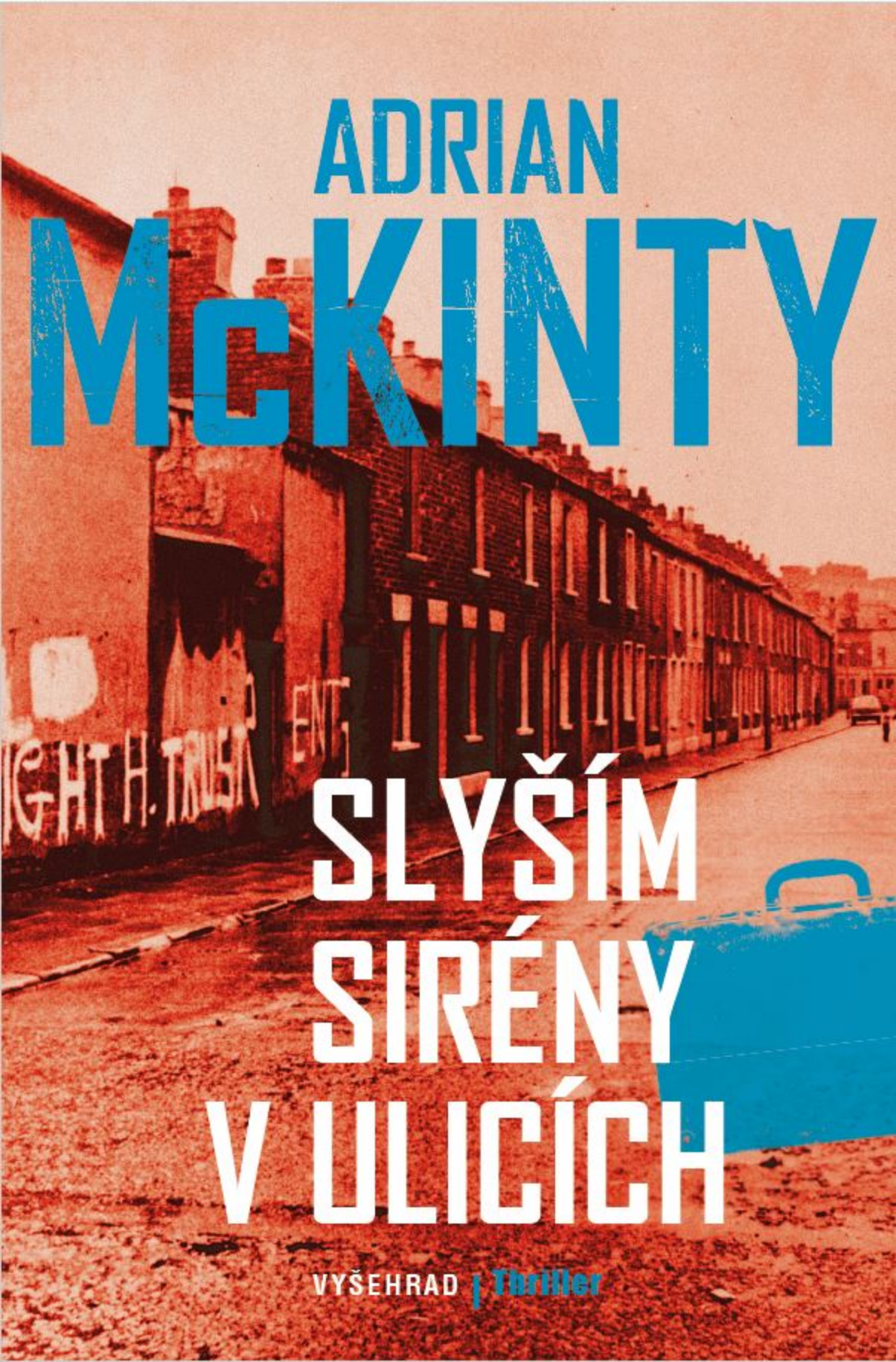

ADRIAN
McKINTY

SLYŠÍM
SIRÉNY
V ULICÍCH

VYŠEHRAĐ | Thriller

Slyším sirény v ulicích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.vysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Adrian McKinty

Slyším sirény v ulicích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ADRIAN McKINTY
SLYŠÍM SIRÉNY V ULICÍCH

ADRIAN
McKINTY

**SLYŠÍM
SIRÉNY
V ULICÍCH**

VYŠEHRAĐ

Adrian McKinty: I Hear the Sirens in the Street

Copyright © 2013 by Adrian McKinty
Translation © Ladislav Šenkyřík, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7429-980-3
ISBN e-knihy 978-80-7429-877-6 (1. zveřejnění, 2018)

MARTY McFLY: Počkejte, doktore, vy mi chcete říct, že jste vyrobil stroj času... z deLoreanu?

DOKTOR EMMETT BROWN: No jistě. Když už přece postavím stroj času, tak ať to má trochu styl.

Robert Zemeckis & Bob Gale: *Návrat do budoucnosti* (1985)

Tak jsem se uložil ke spaní,
slyším sirény v ulicích,
všechny mé sny jsou z chrómu
a já už nemám jak se vrátit domů

Tom Waits: „A Sweet Little Bullet
From A Pretty Blue Gun“ (1978)

MĚSTO JMÉNEM ZÁŠŤ

Opuštěná továrna působila dojmem filmového traileru z ne-
jisté budoucnosti, kdy bude podobně vypadat celý svět. Z časů,
kdy už nebudou prostředky k opravě zkroucených plechů ani
spalovacích motorů nebo elektronek. Z planety rzi a světla
svíček. Stěny pokryté holubím trusem. Hromady plesnivější-
cích odpadků. Na podlaze, pokryté nánosy listí, oleje a rozbi-
tého skla a připomínající temný podrost dešťového pralesa,
se povalovaly podivné stroje. Hlavou se mi honila melodie
sestupného ostinata, pastiš z druhé Chopinovy etudy; nedo-
kázal jsem tu hudbu nikam zařadit, ale věděl jsem, že jde
o slavnou skladbu, a jakmile střelba jednou ustane, hned mi
v duchu naskočí.

Výstřel z brokovnice rozběsnil ptáky, a když jsme se běže-
li skrýt za rozebranou parní turbínu, viděli jsme, jak se ze
stropu střemhlav snášejí holubi skalní a zasypávají nás jem-
nou sprškou bílého azbestového prášku, jako by to byl sníh
v nukleární zimě.

Brokovnice opět štěkla a pět metrů nalevo od nás se roz-
tříštilo okno. Muška toho chlapa z ochranky nebyla o moc
lepší než jeho zdravý rozum.

Doběhli jsme do bezpečí za silným ocelovým plátem turbí-
ny a sledovali, jak nad námi v sestupných spirálách krouží
holubi. Pověřivý člověk by mohl v jejich melancholickém letu
vytušit zlé znamení, ale můj kolega, detektiv McCrabban, byl
naštěstí z drsnějšího materiálu.

„Přestaneš už kurva konečně střílet, ty debile? My jsme od policie!“ zaječel dřív, než jsem já stačil popadnout dech.

Ozvěna posledního výstřelu z brokovnice zanikla v impozantní ozvěně a nastalo snad ještě impozantnější ticho.

Azbestový prášek mi pocukroval koženou bundu a já si přes ústa přetáhl svůj černý rolák.

Holubi postupně začínali usadat.

Vítr lomcoval nosníky.

Kdesi v dálce odbíjel zvon.

Jako by se člověk ocitl v symfonii Arvo Pärta. Ten však nebyl autorem melodie, která mi dál zněla mezi ušima. Kdo to byl tentokrát? Nějaký Francouz.

Další rána z brokovnice.

Člen ochranky využil času k novému nabití a byl odhodlaný si to dál užívat.

„Přestaňte střílet!“ vyzval ho znovu McCrabban.

„Vypadněte odtud!“ ozvala se odpověď. „Mám už vás chuligánů po krk!“

Byl to úctyhodný hlas z úplně jiného Irska, někdy ze třicátých let nebo možná ještě starší, ale věk mu nedodával na závažnosti ani na jistotě – čišely z něj jen křehké, netrpělivé a nebezpečné pochybnosti.

Jak dobře věděl každý policajt, takhle to obvykle končí – ne ve férovém boji, nýbrž při náhodném bombovém útoku, v policejní honičce, která se zvrtné, nebo člověka prostě zastřelí napůl senilní člen ochranky ve zchátralé fabrice v severním Belfastu. Bylo prvního dubna. To není příliš dobrý den na umírání.

„My jsme od policie!“ naléhal McCrabban.

„Cože?“

„Policie!“

„Já zavolám policii!“

„My jsme policie!“

„Vy?“

Zapálil jsem si cigaretu, posadil se a opřel se o vnější plášť obrovské turbíny.

Vlastně jsme se nacházeli v rozlehlé turbínové hale. V nesmírném prostoru vybudovaném pro výrobu elektřiny, protože

inženýři, kteří stavěli textilní továrnu, se rozhodli, že vzhledem k nedostatečným a mizerným dodávkám elektrické energie v Severním Irsku bude nejlepší spolehnout se na vlastní zdroje. Rád bych to tady viděl v dobách největší slávy, kdy dovnitř čistými okny proudilo světlo a katedrála plná turbín bzučela na plný výkon. Celá továrna musela skýtat úchvatný pohled se všemi těmi chladicími věžemi, chemickými lisami a alchymisticky vyhlížejícími zaměstnanci v bílých pláštích, kteří se vyznali v tajemství, jak proměnit ropu v textil.

To už ale dávno neplatilo. Žádné textilky, žádní dělníci, žádné výrobky. A už nikdy se to nevrátí. Náročná průmyslová výroba byla v Irsku odjakživa přinejlepším nejistá a opouštěla ostrov ve stejném spěchu, s jakým přicházela.

„Jestli jste od policie, jak je možný, že nemáte uniformy?“ naléhal bezpečák.

„My jsme detektivové! Tajní, v civilu. A poslyš, kamaráde, už teď jsi v dost velkém průšvih. Takže radši odlož tu zbraň,“ zakřičel jsem.

„Kdo mě k tomu asi přinutí?“ zeptal se člen ochranky.

„My!“ zařval McCrabban.

„Skutečně?“ zaječel v odpověď. „Vy a která asi tak armáda?“

„Zatracená britská armáda!“ vykřikli jsme s McCrabbanem společně.

Po dalším asi minutovém jednání hlídač dospěl k závěru, že možná přece jen jednal trochu ukvapeně. Crabbie, který se stal nedávno otcem dvojčat, zuřil a já na něm viděl, že se mu chystá přišít nějaký paragraf. Hlídač byl však prostě jen postarší chlápek s vodovými očima a v modré polyesterové uniformě, která byla zřejmě předzvěstí našich vlastních kariér, jež nás čekají po skončení aktivní služby u policie. „Nechme ho na pokoji,“ řekl jsem. „Jenom bychom s tím měli papírování.“

„Když myslíš,“ přisvědčil Crabbie zdráhavě.

Člen ochranky se představil jako Martin Barry a my mu sdělili, že jsme sem přišli vyšetřit krvavé stopy, které zde objevil noční hlídač.

„Jo tohle? Všiml jsem si toho při obchůzce. Moc jsem o tom nepřemýšlel,“ řekl pan Barry. Zdálo se, že za posledních třicet let vůbec moc nepřemýšlel.

„Kde to je?“ zeptal se ho McCrabban.

„Venku u popelnic. Říkám si, proč mi asi Malcolm nenechal vzkaz, že to už hlásil,“ odpověděl pan Barry.

„Jestliže jde o krev, proč jste to nenahlásil vy?“ zeptal se Crabbie.

„Nějakej darebák se sem vloupe, pořeže se, a já mám kvůli tomu volat policajty? Myslel jsem si, pánové, že máte v tyhle dny důležitější věci na práci.“

Nevěstilo to nic dobrého, zřejmě to tedy nestálo za naši pozornost.

„Můžete nám ukázat, o čem mluvíte?“ zeptal jsem se.

„No, jak jsem říkal, je to venku,“ odvětil pan Barry zdravě.

Ještě pořád kolem sebe mával starožitnou brokovnicí ráže dvanáct, a tak mu ji Crabbie vzal z rukou, zlomil ji, vytáhl náboje a vrátil mu ji zpátky.

„Ale stejně, jak jste se sem dostali?“ zeptal se pan Barry.

„Brána byla otevřená,“ řekl Crabbie.

„No ba, ti chuligáni zase rozbili zámek, pořád sem lezou a rozkrádají to tady.“

„Co tady rozkrádají?“ zeptal se McCrabban a rozhlédl se po harampádí všude kolem nás.

„Chtějí zbytek té turbíny odeslat lodí do Koreje. Ona je velice cenná,“ vysvětlil pan Barry.

Dokouřil jsem a nedopalek odhodil do kaluže. „Nepůjdeme se podívat na ty údajné krvavé stopy?“ nadhodil jsem.

„No tak jo, pojďte.“

Vyšli jsme ven.

Teď už sněžilo.

Opravdový sníh, žádná azbestová imitace.

Na zemi byla půlcentimetrová pokrývka, což znamenalo, že se zastaví vlaky, dálnice bude zavřená a v dopravní špičce nastane chaos. Crabbie se zadíval na oblohu a zavětral. „Ta stará bába dnes určitě škube husu,“ prohlásil zvučně.

„To bys měl napsat do nějaký knížky,“ podotkl jsem a zakřepil se na něho.

„Mně stačí v životě jediná knížka,“ odpověděl Crabbie zarputile a poklepal si na biblí v náprsní kapse.

„No ba, mně taky,“ přitakal pan Barry a dva očividní presbyteriáni na sebe významně kývli.

Mě podobné řeči doháněly k šílenství. „A co třeba telefonní seznam? Co když potřebuješ na někoho zjistit telefonní číslo? To přece v té své bibli nenajdeš,“ zamručel jsem.

„To byste se divil,“ řekl pan Barry, ale než mi stačil podrobněji vysvětlit svou metodu, jak pomocí kabaly uhodnout neznámé telefonní číslo, zvedl jsem prst a zamířil k tuctu obrovských prorezavělých kontejnerů naplněných až po okraj odpadky.

„Tady o tom jste mluvil?“

„No ba, tady ti hajzlíci lezou přes plot,“ odpověděl a ukázal na místo, kde byl plot stržený a sešlapaný, že se zvedal jen pár desítek centimetrů nad zem.

„To není zrovna zajištěný objekt, že?“ prohodil McCrabban a zvedl si límec svého nepromokavého pláště.

„Právě proto mám tohle!“ vykřikl pan Barry a poplálal svou brokovnici, jako by to byl jeho hýčkaný plaz.

„Tak nám jen ukažte tu krev, prosím,“ řekl jsem.

„Támhle, jestli je to tedy krev. Jestli je to vůbec *lidská* krev,“ řekl pan Barry tak zlověstným tónem hlasu, že mě z toho zamrazilo.

Ukázal nám vyschlou, úzkou, rudě nahnědlou sérii stop, která vedla od plotu k popelnicím.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal jsem se Crabbieho.

„Já vám povím, co si o tom myslím! Kluci se hrabali v kontejnerech, jeden z těch mizerů, budiž nebe pochváleno, se pořezal a potom utíkali k plotu, přeskočili ho a běželi domů vyplatat se maminkám do klína,“ prohlásil pan Barry.

Zavrtěli jsme s Crabbie hlavou. Ani jeden z nás nemohl s jeho výkladem souhlasit.

„Já panu Barrymu vysvětlím, o co jde, a ty zatím prohlédáš ten kontejner,“ řekl jsem.

„*Já* mu to vysvětlím, zatímco *ty* prohlédáš ten kontejner,“ opáčil Crabbie.

„O jakým vysvětlování je řeč?“ zeptal se pan Barry.

„Krvavá stopa se ztenčuje a zužuje směrem od plotu.“

„Což znamená?“ nadhodil pan Barry.

„Což znamená, že pokud nemáme mezi místními vandaly nějakého fanouška Jacksona Pollocka, pak někdo vlekl něco nebo někoho směrem k popelnici a vhodil to dovnitř.“

Zadíval jsem se na McCrabbana. „Tak dělej, pusť se do toho, kamaráde,“ pobídl jsem ho.

Zavrtěl hlavou.

Ukázal jsem si na imaginární pecky na ramenou, které by značily hodnost inspektora, kdybych nebyl v civilu.

Nijak jsem s ním ale nehnul. „Do toho nejdu. V žádném případě. Tyhle kalhoty jsou skoro nové. Stará by ze mě stáhla kůži zaživa.“

„Tak já hodím mincí. Panna, nebo orel?“

„Ty si vyber. Na můj vkus mi to dost připomíná hazard.“

„Takže panna.“

Hodil jsem mincí.

Všichni jsme samozřejmě věděli, jak to dopadne.

Vyšplhal jsem se do kontejneru, který byl konci krvavé stopy nejbliž, ale to by pochopitelně bylo pro naše kriminalistické mozky příliš snadné, takže jsem nic nenašel.

Brodil jsem se rozmanitým továrním odpadem: mokrý karton, mokrý korek, břidlice, rozbité sklo a olověné trubky. Pan Barry s Crabbie mezitím začali filozofovat: „To je práce pro chlapy, že? Dneska si všichni jen hrají na četníky a na zloděje, nemám pravdu?“

„Někdo taky musí rozdělovat dávky v nezaměstnanosti, kamaráde,“ odpověděl Crabbie, což tedy byla naprostá pravda. Zloděj, policajt, dozorce, úředník na úřadu práce: to byla zaměstnání, která se v Severním Irsku nabízela – ta nejhorší možná kakistokracie v Evropě.

Vylezl jsem z kontejneru.

„Takže?“ nadhodil Crabbie.

„Nic organického, až na nové životní formy, které věda dosud nezná a jež pravděpodobně zmutují do podoby viru hubičího náš živočišný druh,“ řekl jsem.

„Myslím, že jsem ten film viděl,“ odpověděl Crabbie.

Vytáhl jsem padesátipencovou minci. „Tak dobře, ještě je na řadě dalších pár popelnic, chceš o ně znovu losovat?“ zeptal jsem se.

„To není nutný, Seane, první hození mincí platilo pro všechny kontejnery,“ odpověděl Crabbie.

„Chceš mi snad říct, že já je mám prohledat všechny?“ řekl jsem.

„Proto seš tak dobře placenej, šéfe,“ řekl a jeho slídivé, bezvýrazné oči se staly ještě slídivějšími a bezvýraznějšími.

„Prohrál jsem poctivě, ale budu si to pamatovat, až budeš chtít pomoci s těma svýma zatracenýma seržantskýma zkouškama,“ řekl jsem.

To zapůsobilo a já tím dosáhl kýženého účinku. Zavrtěl hlavou a odrkl si. „Tak dobře. Rozdělíme si je. Já si vezmu tyhle dva. Ty druhý dva. A asi bychom sebou měli trochu hodit, jinak tady všichni umrzne,“ zamručel.

Ve třetím kontejneru od plotu našel McCrabban kufr.

Zpod červeného plastového víka prosakovala krev.

„Tady to je!“ zaječel.

Navlékli jsme si latexové rukavice a já mu pomohl kufr vytáhnout.

Byl těžký.

„Běžte raději o kousek dál,“ řekl jsem panu Barrymu.

Kufr měl obyčejný mosazný zip. Rozepnuli jsme ho a kufr otevřeli.

Uvnitř bylo nahé mužské tělo bez hlavy, uřezané u kolen a ramenou. S Crabbiem jsme se pustili do předběžného zkoumání, zatímco pan Barry za našimi zády se začal nasucho dávit.

„Genitálie má na místě,“ prohodil Crabbie.

„A žádný stopy po násilí,“ dodal jsem já. „Což pravděpodobně vylučuje, že by šlo o dílo nějaký paramilitární party.“

Kdyby to byl udavač, dvojitý agent nebo unesený příslušník druhé strany, určitě by ho napřed mučili.

„Žádný obvyklý tetování.“

„Takže si nic neodseděl.“

Stiskl jsem mu kůži. Byla ledově studená. Tuhá. Byl mrtvý přinejmenším už od včerejška.

Byl opálený a udržoval se ve formě. Jeho věk bylo obtížné odhadnout, ale vypadal na padesát, možná dokonce šedesát

let. Na hrudníku měl šedivé chlupy a možná – jen možná – i nějaké blond, vyšisované doběla sluncem.

„Původní barva pleti je docela světlá, že?“ řekl Crabbie a prohlížel si oblast, kde neznámý míval plavky.

„Přesně tak,“ souhlasil jsem. „Určitě je dost opálený. Kde se asi mohl v tomhle kraji tak opálit, co myslíš?“

„To nevím.“

„Vsadím se, že to byl plavec, ta hranice opálení odpovídá plavkám. Pravděpodobně se právě tímhle taky udržoval v kondici. Plaváním ve venkovním bazénu.“

V Severním Irsku pochopitelně nebylo moc plaveckých bazénů a venkovní snad vůbec žádný. Taky tu nebylo moc sluníčka, což pochopitelně vedlo Crabbieho k další úvaze:

„Asi nebude místní, co?“

„Asi ne,“ přisvědčil jsem.

„To nevěstí nic dobrého, že?“ zamručel Crabbie.

„Ne, kamaráde, to teda ne.“

Podupával jsem a mnul si ruce. Sněžilo teď hustěji a pochmurné předměstí severního Belfastu se pomalu vybarvovalo jako zašlá krajka. Od zálivu foukal studený vítr a v hlavě mi v nekonečné smyčce pořád zněla muzika. Zavřel jsem oči a na několik taktů se do ní ve vytržení zaposlouchal: housle, viola, violoncello, dva klavíry, flétna a skleněná harmonika. Flétna hrála melodii nad glissandovými běhy klavírů – první klavír hrál klesající ostinato ve stylu druhé Chopinovy etudy, zatímco druhý opakoval klidnější šestitaktovou frázi.

„Třeba budeme mít štěstí. Uvidíme, jestli nenajdeme v kufru nějaké dokumenty,“ řekl Crabbie a vyrušil mě tak z mého zasnění.

Kufr jsme prohlédli, ale nic jsme nenašli. Pak jsme se vrátili k land roveru, abychom případ nahlásili. Matty, náš forenzní odborník, přijel v pracovní kombinéze spolu s dvěma záložáky a pustil se do fotografování místa činu a odebírání otisků prstů a vzorků krve.

Nad zálivem létaly armádní vrtulníky, v hrabství Down kvílely sirény, z dálky se ozývalo temné dunění minometů a výbuchů. Město se halilo do závoje kouře z komínů

a kameraman ho jako obvykle točil na osmimilimetrový černobílý film. Tak vypadal Belfast v čtrnáctém roce tlumené občanské války, jíž se eufemisticky přezdívalo „nepokoje“.

Den se vlekl. Šedivá sněžná mračna se zbarvila do indiga a poté zčernala. Jílovitě žluté moře se malátně převalovalo, zasněně přemítalo o zkáze a krveprolití. „Můžu už jít?“ zeptal se Crabbie. „Jestli nestihnu začátek *Dallasu*, tak už se nedozvím, o čem to bylo. Stará si věčně plete Ewingovy a Barnesovy.“

„V tom případě utíkej.“

Sledoval jsem při práci hochy z forenzního, kteří v přestávkách postávali stranou a kouřili, až nakonec přijela záchranka, jež neznámého odvezla do márnice v Carrickfergusské nemocnici.

Odjel jsem zpátky na carrickfergusskou policejní stanici a podal zprávu svému šéfovi, vrchnímu inspektoru Brennani, což byl mohutný, chaotický chlap se sklonem vykřikovat své repliky ve stylu Willyho Lomana ze *Smrti obchodního cestujícího*.

„Tak co si o tom takhle zkraje myslíte, Duffy?“ zeptal se.

„Mrzlo tam, pane. Podobalo se to Napoleonovu ústupu od Moskvy, museli jsme jít koně, jsme rádi, že jsme to přežili.“

„A co si myslíte o oběti?“

„Mám pocit, že půjde o cizince. Možná to byl turista.“

„To jsou špatné zprávy.“

„Jo, taky si nemyslím, že by dal týhle zemi nejvyšší hodnocení v těch zákaznických dotaznících spokojenosti, který se rozdávají na letištích.“

„Příčina smrti?“

„Myslím, že se dá vyloučit sebevražda,“ odpověděl jsem.

„Jak umřel?“

„To ještě nevím – ale domnívám se, že když vám useknou hlavu, tak vám to moc neprospěje, že ne? Jinak si můžete být jistý, že na tom pracuje tým našich nejlepších odborníků, pane.“

„Kde je strážník detektiv McCrabban?“ zeptal se Brennan.

„Dávají *Dallas*, pane.“

„A mně tvrdil, že bohužel musí běžet, prolhanej mizera.“

Vrchní inspektor Brennan si povzdychl a ukazováčkem začal vyťukávat rytmus do desky stolu, přičemž nevědomky (nebo možná vědomě) morseovkou vysílal slovo „prdel“.

„Uvědomujete si, že jestli půjde o cizince, tak to bude složitý, že ano?“ zamumlal.

„To jo.“

„Předvídám spoustu papírování a dalšího papírování a spoustu řečí od velkejch šéfů a vás možná vymění za nějakýho šaška z Belfastu.“

„Určitě ne kvůli nějakýmu mrtvýmu turistovi, že ne, pane?“

„Uvidíme. Ale nehnete brvou, jestli vás opravdu nahradí někým jiným, že ne? Teď už jste dospělej, vidíte, Seane?“

Ani jeden z nás nedokázal tak rychle zapomenout, jakého pitomce jsem ze sebe udělal, když mi naposled vzali případ vraždy...

„Já už se změnil, pane. Jsem týmovej hráč. Spíš Kenny Dalglish než Kevin Keegan. Jestli se ten případ posune do vyšších pater, poskytnu jim naprostou součinnost a budu poslouchat jejich příkazy. Budu se vás držet do posledního dechu, pane.“

„Doufejme, že na nic takovýho nedojde.“

„Amen, pane.“

Pohodlně se v křesle opřel a vzal si do ruky noviny. „Tak dobře, inspektore, můžete jít.“

„Ano, pane.“

„A nezapomeňte, že v pátek má Carol narozeniny a vy jste na radě se zařizováním. Dort, kloboučky, znáte zvyklosti. Dobře víte, že mám rád polevu z máslovýho krému.“

„Včera jsem ho objednal v pekárně u McCaffreyových. Cestou domů to u Henrietty zkontroluju.“

„Výborně. Tak si dejte odchod do pakárny.“

„To jste měl předem připravený, že ano, pane?“

„Měl,“ připustil s úsměvem.

Otočil jsem se na podpatku. „Moment!“ zahřměl Brennan.

„Pane?“

„Neapol v Neapoli, třetí svisle, na šest.“

„Napoli, pane.“

„Cože?“

„V Neapoli, pane, je Neapol Napoli.“

„Aha, už chápu, dobře, tak padejte.“

Cestou zpátky do Coronation Road jsem se zastavil v pekárně u McCaffreyových a prohlédl si dort – šlo o typický irský narozeninový dort s vrstvou piškotů, šlehačkou, rumem, džemem a cukrem. Vysvětlil jsem preference vrchního inspektora a Annie řekla, že to nebude žádný problém: jestli chceme, může udělat polevu tlustou dva centimetry. Řekl jsem jí, že to by bylo skvělé, a zároveň si vryl do paměti, že by bylo dobré mít po ruce externí defibrilátor.

Projížděl jsem kolem zničených carrickfergusských obchodních středisek, kolem prkny zatlučených obchůdků a kaváren, vandaly poničených parků a hřišť. Na zdi lemující železniční trať zasmušile posedávaly znuděné otrhané děti, jaké jsou často k vidění ve fotografických publikacích oceňovaných Pulitzerovou cenou, a čekaly, až budou moci házet všelijaké předměty na projíždějící vlak do Belfastu.

Zastavil jsem u silně opancéřované samoobsluhy Mace, která byla pomalovaná sektářským a paramilitárním grafiti a vybledlým a neuvěřitelným tvrzením, že „Ježíš miluje Bay City Rollers!“

Brouzдал jsem parkovištěm obvyklou podestýlkou z odhozených kornoutů od hranolků, igelitových tašek a sáčků od brambůrků.

Uprostřed nakupování se úryvek hudby, který mi hrál v hlavě, ozval z reproduktorů. Musel jsem ho slyšet, když jsem tu byl minulý týden. Nakoupil jsem kukuřičné lupínky, láhev tequilly a plechovku rajské polévky Heinz a zamířil k pokladně.

„Co je to za muziku? Celej den se mi honí hlavou,“ zeptal jsem se patnáctileté holky za pokladnou.

„Nemám potuchy, pane. Je to ale strašný, co?“

Zaplatil jsem a šel dozadu do kanceláře, kde jsem vyrušil zástupce vedoucího Trevora, který si s tesklivým výrazem

ve tváři podobající se basetovi četl *Nomády na planetě Gor*. Ani on nevěděl, o jakou hudbu jde.

„Já žádný pásy nevybírám, dělám jen to, co se mi řekne,“ prohlásil na svou obranu.

Požádal jsem ho, jestli bych se nemohl podívat do přehrávače. Nevadilo mu to. Probíral jsem se pásy a našel kazetu, která právě hrála. *Hity lehké vážné hudby IV*. Prošel jsem seznam skladeb a našel tu, o niž muselo bezpochyby jít: „Akvárium“ z *Karnevalu zvířat* od Saint-Saënsa.

Byl to příležitostný, podivný hudební kus, oblíbený u posluchačů, ale ne mezi muzikanty. Melodii hrála skleněná harmonika, opravdu zvláštní hudební nástroj, z něhož se údajně ti, kteří na něj hrávali, často zbláznili. Přikývl jsem a obal kazety odložil.

„Já už to nebudu hrát, jestli se vám to nelíbí, inspektore, nejste první, kdo si stěžuje,“ řekl Trevor.

„Ale vůbec ne, já mám naopak Saint-Saënsa rád,“ chystal jsem se říct, ale Trevor už kazetu měnil za *Nejžhavější hity!*

Když jsem z Mace odcházel, nad zálivem od Bangoru plul kouř ze zápalné bomby a v šedivém, podivně rezonujícím vzduchu bylo slyšet houkačky hasičských vozů a sanitek.

Z reproduktorů zavěšených na zdi samoobsluhy začal Paul Weller zpívat pisklavým barytonem několik prvních taktů písničky „A Town Called Malice“ a já musel připustit, že výběr skladby s názvem „Město jménem Zášť“ je depresivně adekvátní.

UMÍRAJÍCÍ ZEMĚ

Stáli jsme tam a hleděli na pět kilometrů vzdálený severní Belfast za vodou. Obloha měla hnisavě hnědou barvu, domy na pochmurném horizontu vypadaly jako deštěm rozpité obdélníky. Belfast nebyl hezké město. Byl postavený na bahnitém terénu mořského pobřeží a bez pevných základů se pořádně stavět nedá. Architektura sestávala z užitkových viktoriánských staveb z červených cihel a z brutalismu šedesátých let, ale pak se oba styly bezhlavě ponořily do víru nepokojů. Po bezpočtu bomb nastražených v automobilech se poslední zbytky architektury krčily za betonovými stěnami, ostnatým drátem a ocelovými bezpečnostními ohradami, které měly stavby chránit před útočníky.

Tady na předměstí severního Belfastu jsme mívali teroristické útoky jen sporadicky, ale hospodářský úpadek a válka zakonzervovaly architekturu do podoby zastaralých, utilitárních školních budov, jejichž hlavní účel zřejmě spočíval ve snaze zničit v lidské duši jakékoli sebevědomí. Optimističtí koloniální úředníci odjakživa sázeli stromy a sponzorovali odstraňování graffiti, jenže stromy nikdy nerostly moc dlouho a odstranit paramilitární graffiti z vlastního domu, zvláště pak v městských částech s obecními byty, se odvážil jen hodně statečný člověk.

Zapálil jsem si druhou cigaretu. Přemýšlel jsem o architektuře, protože jsem se snažil nemyslet na Lauru.

Neviděl jsem se s ní už skoro celý týden.

„Neměli bychom jít dovnitř?“ zeptal se Crabbie.

„Klídek, kamaráde. Zrovna jsem si zapálil žváro. Tak mě ho napřed nech dokouřit.“

„Máš svou hlavu. Ona ale nebude ráda, že na sebe necháme čekat,“ prorokoval Crabbie.

Mrholení.

Zatoulaný pes.

Muž jménem McCawley v šatech své mrtvé ženy, tlačící po chodníku její prázdné kolečkové křeslo. Uviděl nás čekat u land roveru. „Zatracení policajti, vás by měli ukřižovat,“ prohlásil a sbíral po nás odhozené nedopalky.

„Vážně, Seane, tohle je důležitý. Je to schůzka s patoložkou,“ naléhal Crabbie.

Nevěděl, že se sobě s Laurou vyhýbáme.

Ani já jsem nevěděl, že se jeden druhému vyhýbáme.

Před čtrnácti dny odjela na pár dní do Edinburghu dělat nějakou prezentaci, a když se vrátila, řekla mi, že je zavalená zanedbanou prací.

Tak znělo oficiální vysvětlení. Ve skutečnosti jsem věděl, že se něco chystá. Něco, co viselo už měsíce ve vzduchu.

Možná něco, co viselo ve vzduchu už od našeho prvního setkání.

Tenhle rok šlo už o její třetí výlet do Edinburghu. Potkala někoho jiného? Intuice mi říkala, že ne, ale dokonce i detektiv se může nechat nepříjemně překvapit. Možná že detektivové především mohou být nepříjemně překvapení.

Už nějakou dobu jsem měl pocit, že jsem ji vehnal do pasti. Dostal jsem nás do situace, v níž jsme se ocitli na pokraji smrti, sám jsem se nechal postřelit. Co jiného mohla během dlouhé doby mého uzdravování dělat, než zůstat se mnou? Nemohla přece opustit muže, který upadl do kómatu, a když se vzbudil, zjistil, že obdržel policejní vyznamenání od královny.

Do jisté míry se chránila. Odmítla se přestěhovat ke mně do Coronation Road, protože protestantské ženy, jak tvrdila, na ni shlížejí svrchu.

Koupila si dům ve Straidu. Nikdy jsme spolu nemluvili o manželství. Ani jeden z nás tomu druhému neřekl: „Miluju tě.“

Až do její nedávné nepřítomnosti jsme se vídali dvakrát nebo třikrát týdně.

Co jsme vlastně byli? Přítel s přítelkyní? Moc to na něco takového nevypadalo.

Ale co tedy?

Neměl jsem sebemenší ponětí.

Crabbie se na mě zadíval téma svýma přivřenýma, podrážděnýma hnědýma očima a poklepal si na hodinky.

„Je čtvrt na deset,“ prohlásil hlasem morální autority, která nepramenila ani tak ze skutečnosti, že je policista, jako spíš z jeho prestiže člena staršovstva v irské presbyteriánské církvi, v němž zasedal jako zástupce už šesté generace své rodiny. „Vzkaz zněl, Seane, abychom přišli na devátou. Jdeme pozdě.“

„Tak jo, tak jo, uklidni se. Jdeme dovnitř,“ řekl jsem.

Střih do nemocnice: vydrhnuté podlahy. Tlumené hlasy. Chemický zápach dezinfekce a čističe koberců. „Tears“ Djanga Reinhardta linoucí se ze starožitného nemocničního rozhlasu.

Nová sestra na recepci si nás skepticky prohlédla. Byl to klasický exemplář rázný, půvabný a v žádném případě hloupý irské zdravotní sestry.

„Tady se nekouří, pánové,“ řekla.

Típl jsem cigaretu. „Jdeme na návštěvu za paní doktorkou Cathcartovou,“ řekl jsem.

„A kdo jste?“

„Detektiv inspektor Duffy z carrickfergusské Královské ulsterské policie a toto je můj duchovní vůdce, strážník detektiv McCrabban.“

„Tak můžete jít.“

Zůstali jsme stát před lítačkami vedoucími do pitevní místnosti a zaklepali na dveře.

„Kdo je to?“ zeptala se.

„Detektiv inspektor Duffy, strážník detektiv McCrabban,“ řekl jsem.

„Pojďte dál.“

Důvěrně známé vůně. Ostré světlo stropních zářivek. Misky z nerezové oceli plné střev a dalších vnitřních orgánů.

Třpytivé nástroje určené k přesné práci a vyrovnané v úhledných řadách. A hlavní hvězda celého představení: náš starý kamarád ze včerejška položený na lůžku na kolečkách.

Laura měla obličej zakrytý rouškou, což mi připadalo jako nádherná metafora, nemohl jsem si pomoci.

„Dobré ráno, pánové,“ řekla.

„Dobré ráno, paní doktorko Cathcartová,“ odpověděl Crabbie automaticky.

„Ahoj,“ pravil jsem já zvesela.

Naše pohledy se setkaly.

Okamžik se mi dívala do očí a potom se pod rouškou usmála.

Těžko říct, ale nevypadalo to jako pohled ženy, která se vás chystá opustit kvůli jinému chlapovi.

„Takže co nám můžete povědět o naší oběti, paní doktorko Cathcartová?“ zeptal jsem se.

Vzala si do ruky psací podložku s poznámkami. „Jde o asi šedesátiletého bělocha s prošedivělými vlasy. Byl vysoký, sto pětadevadesát centimetrů, možná skoro dva metry. Na levé hýždí měl zhojenou jizvu odpovídající vážnému zranění, pravděpodobně automobilové nehodě nebo, vezmeme-li v úvahu jeho věk, zásahu šrapnelem. Na zádech měl tetování – ‚Žádná oběť není dost velká‘ –, což považuji zřejmě za nějaké motto nebo biblický verš. Ze slova ‚velká‘ zmizelo koncové ‚á‘ kvůli tomu, že se kůže přilepila k přihrádce v mrazničce.“

„K přihrádce v mrazničce?“

„Tělo bylo po nějakou blíže neurčenou dobu zmrazené. Když bylo tělo vytaženo a přeneseno do kufru, kus kůže zůstal přilepený v mrazáku, proto ono chybějící ‚á‘ ve slově ‚velká‘. Nafoťla jsem to, fotografie by měly být hotové během dneška.“

„Co jste to říkala o tom tetování?“ zeptal se Crabbie a listoval notesem.

Pokrčila rameny. „Možná biblický verš? ‚Žádná oběť není dost velká‘.“

Podíval jsem se na Crabbieho. Zavrtěl hlavou. Ani jeho nic nenapadlo.

„Pokračujte, paní doktorko,“ pobídl jsem ji.

„Hlava oběti, paže a nohy byly odstraněny post mortem. Také byl obřezaný, ale to bylo provedeno hned po narození.“

Odmělčela se a opět se na mě zahleděla.

„Příčina smrti?“ zeptal jsem se.

„Tak to je, inspektore, chvíle, kdy to začíná být zajímavé.“

„Ono to už zajímavý bylo,“ podotkl Crabbie.

„Pokračujte, prosím, paní doktorko.“

„Šlo buď o zabití, nebo možná o sebevraždu; ať tak či onak, smrt zřejmě způsobila nešťastná náhoda. Oběť byla otrávena.“

„Otrávena?“ vyhrkli jsme s Crabbiem současně.

„Opravdu.“

„Jste si jistá?“ řekl Crabbie.

„Docela jistá. Šlo o nesmírně vzácnou a smrtelně jedovatou látku známou jako abrin.“

„O té jsem v životě neslyšel,“ řekl jsem.

„Nicméně právě ta zapříčinila otravu. Našla jsem stopy po abrinu v jeho hrtanu i jícnu a krvácení v plicích moji diagnózu potvrzuje,“ pokračovala Laura.

„To je nějaký druh krysího jedu nebo něčeho podobného?“ zeptal jsem se.

„Ne, jde o něco mnohem vzácnějšího. Abrin je přírodní toxin, který se nachází v soterku růžencovém. Pochopitelně je třeba semena rozemlít. Výhodou oproti jedu na krysy je, že zcela postrádá jakoukoli chuť. Jak říkám, je to velice nezvyklé, ale jsem si svým nálezem docela jistá... Toxikologický rozbor jsem dělala sama.“

„Omlouvám se za natvrdlost, ale co je to soterek růžencový?“ zeptal jsem se.

„Je to název tropického bobovitého keře pocházejícího z Trinidadu a Tobaga, ale myslím, že původně pochází z jihovýchodní Asie. Tady u nás je extrémně vzácný, musela jsem si to sama vyhledat.“

„Otrávený... Kristepane,“ odušil jsem.

„Mám pokračovat?“ zeptala se.

„Prosím.“

„Abrin byl požit orálně. Pravděpodobně s vodou. Možná byl přimíchaný do jídla. Nemá žádnou chuť. Během pár minut se rozpustí v žaludku oběti a dostane se do krve. Poté pronikne do jednotlivých buněk a velice rychle se utlumí proteosyntéza. Bez bílkovin pak buňky nedokážou přežít.“

„Co se stane pak?“

„Krvácení z plic, selhání ledvin, selhání srdce, smrt.“

„Příšerný.“

„Ano, ale aspoň je to docela rychlé.“

„Jak rychlé? Vteřiny, minuty?“

„Minuty. V tomto případě byl abrin získán podomácku. Byl nahrubo zpracovaný. Nebyl vyrobený v žádné vládní laboratoři pro výrobu biologických zbraní.“

„Nahrubo zpracovaný, ale účinný.“

„To ano.“

Přikývl jsem. „Kdy k tomu všemu došlo?“

„To je další část hádanky.“

„Ano?“

„Nelze říct, jak dlouho bylo tělo zmražené.“

Přikývl jsem.

„Jste si tím zmražením jistá? Existuje spousta způsobů, jak může člověk přijít o kus kůže na zádech,“ řekl McCrabban.

„Jsem si naprosto jistá, detektive. Poškození buněk způsobené zmražením se důsledně nachází ve všech částech toho, co zbylo z jeho těla.“

„Takže nemáte žádnou představu, kdy se to stalo?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Není v mých možnostech stanovit, jak dlouho bylo tělo zmražené.“

„Takže nedokážete určit čas smrti?“

„Bohužel nejsem schopna určit čas smrti, ale ani datum smrti. Budu však na tom problému dál pracovat.“

„Otrávený, zmražený, rozčtvrcený, odhozený do popelnice,“ prohlásil McCrabban smutně a všechno si to zapsal do notesu.

„Ano,“ přisvědčila Laura a zívla. Usmál jsem se na ni. Byla už smrtí k smrti znuděná? Přihodí se to nakonec bez výjimky všem patologům? Nebo byla jen znuděná námi? Mnou?

„Soterek růžencový. To je zajímavý,“ řekl McCrabban a dál si psal do notesu.

„Náš vrah není hloupý,“ řekla Laura. „Má jisté vzdělání.“

„Což víceméně vylučuje ze hry místní paramilitární skupiny,“ zamumlal McCrabban.

„Ti nejsou tak chytří?“ zeptala se Laura.

„Jed je na ně moc komplikovanej. Vlastně příliš komplikovanej pro kohokoli zdejšího. K čemu by jim to vůbec bylo? V Severním Irsku si člověk může pořídit zbraň na každém rohu,“ řekl jsem.

McCrabban přikývl. „Pokud si dobře vzpomínám, k poslední otravě došlo v roce 1977.“

„Co se tenkrát stalo?“ zeptala se Laura.

„Manželka otrávila manžela herbicidem rozpuštěným v čaji. Případ byl rychle uzavřen,“ odpověděl McCrabban.

„Takže s kým tady máme podle tebe co do činění? S nějakým samotářem, s člověkem, který není napojený na žádnou paramilitární skupinu?“ zeptal jsem se ho.

„To by mohlo být,“ souhlasil McCrabban.

„Buď tak hodnej, kamaráde, obvolej pár zahradnickejch center a poptej se na soterek růžencový. A rozlušti ten nápis ,Žádná oběť není dost velká, jo?“

Crabbie nebyl hloupý. Uměl číst mezi řádky. Dovtípil se, že si chci s Laurou promluvit v soukromí.

„Vrátíš se na stanici pěšky, že ano, Seane?“ zeptal se.

„Jo, půjdu pěšky, mně nevádí trochu se protáhnout.“

„Tak dobře,“ odtušil a obrátil se k Lauře. „Rád jsem vás zase viděl, paní doktorko Cathcartová.“

„Já vás taky, pane detektive McCrabbane,“ řekla Laura. Když odešel, přistoupil jsem k ní a sundal jí roušku.

„Co je?“ zeptala se Laura.

„To mi pověz ty,“ opáčil jsem.

„Co ti mám povídat?“

„Pověz mi, co se děje.“

Zavrtěla hlavou. „Hele, Seane, na tohle já dneska nemám čas.“

„Na co přesně nemáš čas?“

„Na podobný hrátky. Na drama,“ odpověděla.

„To není žádný drama. Chci jenom vědět, co se děje.“

„O čem to mluvíš?“

„Co se děje s námi?“

„Nic se neděje,“ řekla.

Ale hlas se jí zachvěl.

Slyšel jsem, jak venku Crabbie startuje land rover.

Okamžik jsem čekal.

„Tak dobře, půjdeme do mé kanceláře,“ řekla.

„Dobře.“

Prošli jsme chodbou a vešli do její kanceláře. Byla to stále táž místnost vymalovaná nudnou béžovou barvou a se stejnými irskými akvarely na stěně. Posadila se do svého koženého křesla a rozpustila si rusé vlasy. Vypadala pobledle, křehce, nádherně.

Vteřiny se vlekly.

„O nic nejde,“ začala.

Zavřel jsem oči a opřel se do křesla pro pacienty. *Do prdele*, pomyslel jsem si, *to znamená, že asi půjde kurva o všechno.*

„Nabídli mi na přechodnou dobu místo asistentky na Edinburské univerzitě,“ řekla a její hlas zněl, jako by přicházel ze dna uhelné sluje.

„Gratuluju,“ odpověděl jsem automaticky.

„Nebud' protivný, Seane.“

„Nemyslel jsem to zle.“

„Je to lékařská fakulta. Učila bych základy anatomie na pitevně. Upřímně řečeno, potřebuju vydechnout, odpočínout si od... od...“

„Ode mě?“

„Od toho všeho...“

Nemuselo to být o mně. Každý, kdo měl trochu rozumu, odtud odcházel. Místo nebylo důležité. Anglie, Skotsko, Kanada, Amerika, Austrálie... nejdůležitější bylo vypadnout.

„Jasně.“

Vysvětlila mi, proč je to pro ni vzrušující výzva a proč to nemusí nezbytně znamenat konec mezi námi.

Přikývl jsem, usmál se a měl jsem radost, že bude šťastná.

Naprosto jsem to chápal. Opustí Severní Irsko a nikdy se nevrátí. Kdo by se chtěl vracet na palubu *Titaniku*?

Její sestry už navíc skončily střední školu a rodiče se chystali přestěhovat do ciziny. Jediné, co tady Lauru drželo, byla tahle pitomá práce a já a obojí bylo postradatelné.

„Kdy se chystáš vyrazit?“ zeptal jsem se.

„V pondělí.“

„Tak brzo?“

„Podepsala jsem nájemní smlouvu na byt. Potřebuju si ho zařídit.“

„Co tvůj barák ve Straidu?“

„Máma se o něj postará.“

„A co nemocnice? Kdo tě tady bude zastupovat?“

„O ambulanci na klinice se mohou podělit ostatní lékaři a o prozatímní záskok na pitevně jsem požádala jednoho ze svých bývalých učitelů, doktora Hagana. Vrací se kvůli tomu z penze, jenom kvůli mně. Je nesmírně zkušený. Pracoval léta pro Scotland Yard a učil na Royal Free v Londýně. Tvrdí, že mu bude potěšením mě na pár měsíců zastoupit. Bude pro tuhle práci mnohem lepší než já.“

„To pochybuju.“

Usmála se.

A pak nastalo ticho. Slyšel jsem až od recepce, jak tam pláče nějaké dítě.

„Půjdeš se mnou o víkendu na večeři?“

„Budu mít strašně moc práce. Všechno to balení a vůbec.“

Takže takhle to tedy je. No dobře, prosit se nebudu. „Kdyby sis to rozmyslela, zavolej mi.“

„Zavolám.“

Vstal jsem. Zamrkal jsem a zadíval se na ni. Její pohled byl klidný a vyrovnaný. Odhodlaný. Dokonce uvolněný. „Tak sbohem, Lauro.“

„Sbohem, Seane. Je to jenom na jeden semestr. Deset týdnů,“ řekla. Chtěla ještě něco dodat, ale rty se jí na okamžik zachvěly a pak ústa zavřela.

Přikývl jsem, a abych se vyhnul scéně, radši jsem se měl k odchodu. Lehce jsem jí kývl na rozloučenou, a když jsem odcházel z kanceláře, napůl jsem za sebou třískl dveřmi. Z nemocniční recepce jsem odcházel za zvuků písničky „Heart of Glass“ od Blondie.

Vyšel jsem na parkoviště a klel: „Do prdele! Do prdele! Do prdele!“ Pak jsem si zapálil cigaretu. Snažil jsem se vymyslet nějakou pořádnou kletbu, ale irské řečnické schopnosti od dob Wildea, Yeatse, Syngea a Shawa očividně upadly. Třikrát „do prdele“ a cigáro, to je všechno, co dokážeme v těchto ochablých časech vymyslet.

Šel jsem přes železniční most.

Prudký vítr přinášel od moře vodní pěnu, která šplíchala přes auta jedoucí po Belfast Road, a odtud až do Skotska se táhly bílé hřebeny vln. Ve Skotské čtvrti před protestantskou modlitebnou Gospel Hall bavit dav přihlížejících penzistů americký misionář s divoce rozcuchanými vlasy a vycházkovou holí. Sliboval jim, že konec světa se blíží a umírající země se nachází v posledním tažení. Chvilí jsem ho poslouchal a připadal mi docela přesvědčivý. Dřív, než jsem mohl být „spasen“, mě však spolu s dalším pozdním příchozím celého zmáčela náhlá velká mořská vlna a staří lidé se tomu zvrhlému žertu Prozřetelnosti s chutí zasmáli.

V Royal Oak právě otvírali a hospoda už byla plná zdatných alkoholiků a policistů, kteří tady celí žhaví využívali nabízenou policejní slevu.

Výčepní Alex měl na sobě batikovanou košili, chlupaté kožené boty a dlouhou sametovou pláštěnku. Očividně objevil časový portál do roku 1972 nebo navštívil koncert Eltona Johna. Ani jedno z toho mě zase tolik nezajímalo.

Pozdravil jsem a objednal si dvojitou skotskou.

„Ženský, nebo práce?“ zeptal se Alex.

„Je to vždycky jedno, nebo druhý?“ opáčil jsem.

„No ba, je,“ prohlásil zamyšleně.

„Tak teda ženský,“ řekl jsem.

„V tom případě, kamaráde, ti dám ještě jednu na účet podniku,“ prohlásil soucitně.

VELKÁ ČERVENÁ JEDNIČKA

Byl jsem v pokušení objednat si další dvojitou whisky a guinness a pořádně to tady rozjet. Byl ovšem pátek, což znamenalo, že polední menu sestávalo ze smažené pizzy, takže to zavánělo koncem na kardiologii.

Pozdravil jsem seržanta Burkeho na recepci, složil mu kompliment za jeho zapatovský knírek a šel přímo nahoru do vyšetřovací místnosti kriminálky.

„Kristepane! Kde ses tady zjevil?“ vyhrkl Matty, přistižený při házení šipek na terč.

„V devatenácté úrovni zenbuddhismu se naučíš, jak se teleportovat – a teď už nech těch šipek, máme práci,“ prohlásil jsem podrážděně.

Matty hodil poslední šipku a posadil se k pracovnímu stolu.

Matty mi začínal lézt na nervy. Nechal si narůst vlasy a díky svým přirozeným kudrnám tak měl šíleně široký účes. Malíček ruky mu zdobil prstýnek a rozhodl se, že bude nosit bílá saka přes bílá trička. Nebyl jsem si jistý, jaký je přesně jeho záměr, ale nelíbilo se mi, jak vypadá, ani kdybych to měl brát jako ironii.

Spolu s McCrabbanem teď na mě zírali s pitomými výrazy ve tvářích.

„Hlášení pohřešovaných osob?“ zeptal jsem se.

„Zatím nic, Seane.“

„Nějaký pokrok ohledně toho motta?“

„Zatím ne,“ odpověděl McCrabban truchlivě.

„Nevzdávejte to! Nezapomínejte, jak Winston Churchill prohlásil, že bude spousta času si ho vyhonit, až se lodě vrátí z Dunkerku, je to jasný?“

„Já si nemyslím, že by Churchill někdy řekl nějakou takovou...“

„A ty, Matty, chlapče můj, zvedni sluchátko, obvolej zahradnická centra a poptej se na soterek růžencový.“

Následující hodinu jsme telefonovali.

Žádné zahradnické centrum v Severním Irsku nemělo soterek růžencový na skladě. Zatelefonoval jsem do Severoirské zahradnické společnosti, ale i to vyšlo naprázdno. Neznali nikoho, kdo by rostlinu vystavoval nebo pěstoval. Řekli nám ale, že by k tomu byl nutně zapotřebí skleník.

„Vrah má pravděpodobně skleník. Napište to na tabuli,“ řekl jsem.

Crabbie to připojil k našemu seznamu orámovaných výrazů a šipek na tabuli ve vyšetřovací místnosti.

„Telefonujte dál, já jdu do knihovny,“ řekl jsem.

Vrátil jsem se do Skotské čtvrti. Nějaký pobuda prodával z nákladového prostoru dodávky Ford Transit nebezpečně vyhlížející kozu. „Kozu na prodej. Neváhejte. Nabídněte cenu dle vlastního uvážení,“ stálo na jeho plakátku.

„Ne, díky, kamaráde,“ odušil jsem, a jelikož se spustila průtrž mračen, pospíchal jsem do carrickfergusské knihovny a pozdravil se s paní Clemensovou.

„Později odpoledne má prý být pěkně,“ dodal jsem konverzačně.

„Kdo to říkal?“ zeptala se podezíravě.

Měl jsem paní Clemensovou moc rád. Táhl jí na pětasedmdesát let. Přišla kvůli rakovině o oko a namísto skleněné kuličky nosila přes oko klípec. To jsem oceňoval – dodávalo jí to pirátské vzezření. Bývala pochmurně nevrlá, knihovnu znala do posledního písmenka a nesnášela, když si někdo něco půjčoval.

„Rostliny, zahradničení, botanika?“ zeptal jsem se.

„581,“ odpověděla. „Pár dobrých encyklopedií je hned na začátku oddělení.“

„Děkuju.“

Šel jsem do oddělení 581 a vyhledal si heslo soterek růžencový:

ABRUS PRECATORIUS, *soterek růžencový, někdy též sotorek, známý rovněž pod lidovým označením indiánská lékořice, je tropický popínavý keř s pestrobarevnými semeny, která se především v Karibiku (Trinidad a Tobago) používají k výrobě růženců a šperků; jde o bobovitou víceletou rostlinu pnoucí se po stromech, křovinách, plotech a zdech. Soterek je luštěnina s dlouhými zpeřenými listy. Rostlina pochází z Indonésie a dnes se vyskytuje také v dalších tropických a subtropických oblastech světa. Pro své agresivní šíření bývá často považována za plevel. V Indii se semena soterku růžencového často používají jako náplň do rytmických hudebních nástrojů (perkusi).*

„Zajímavé,“ řekl jsem si. Ofotil jsem si stránku a s pomocí paní Clemensové jsem vyhledal knihu o jedech. Heslo, které jsem potřeboval, se nacházelo pod názvem „semena soterku růžencového“:

Soterek růžencový obsahuje prudce jedovatou látku abrin, blízce příbuznou známému jedu ricin. Jde o sloučeninu dvou proteinových molekul označovaných A a B. Řetězec B usnadňuje proniknutí abrinu do buňky, neboť se váže na některé transportní bílkoviny na buněčných membránách, které poté mohou přenášet toxin do buňky. Uvnitř buněčné membrány řetězec A brání proteinové syntéze, neboť deaktivuje podjednotku ribozomu 26S. Jedna molekula abrinu může deaktivovat až 1 500 ribozomů za vteřinu. Symptomy jsou shodné se symptomy intoxikace ricinem, avšak abrin je několikanásobně toxičtější. Krátce po požití vysoce toxického abrinu dochází k selhání jater, v plicích se objeví voda a smrt nastává během několika minut. Na otravu abrinem dosud neexistuje žádná protilátka.

I tuto stránku jsem si okopíroval a v krupobití běžel zpátky na stanici. Bylo tam pusto a prázdno až na obtloustlého, protivného rezervistu jménem McDowell, který za mnou první den své služby přišel a natvrdo se mě zeptal, jestli „je pravda, že jsem skutečně fenián“, takže jsem využil příležitosti, a jelikož zrovna přšelo, teatrálně jsem si stáhl kapuci vlněné mikiny a vybídl ho, aby hledal rohy. Všichni se rozesmáli a inspektor McCallister se tak zajíkal, že si málem uhnal kýlu. McDowell se mi od té doby vyhýbal.

Všechny jsem našel v mlze cigaretového dýmu v konferenční místnosti v druhém patře, kde vrchní inspektor Brennan prováděl instruktáž ohledně současné situace kolem teroristických útoků – šlo o informace, které získal na schůzce šéfů policejních stanic a divizních velitelů v Belfastu. „To jsem rád, že jste si našel čas za námi přijít, inspektore Duffy, posadte se, prosím, tohle se týká i vás!“

„Ano, pane,“ odpověděl jsem a sedl si na židli v zadní části místnosti vedle seržantů Burkeho a Quinna.

Poslouchal jsem, ale moc velký pozor jsem nedával. Brennan nám vyprávěl, že se nacházíme v tom, čemu hoši ze speciálního oddělení říkají „období přeskupování sil a zkoumání situace“. Problém IRA spočíval v nadměrném úspěchu. Nábor nových členů vyletěl loni prudce nahoru díky hladovkám a především po mučednické smrti Bobbyho Sandse. IRA musela dobrovolníky odmítat a do organizace proudily peníze z výpalného, prodeje narkotik a ze sbírek z kasiček v irských barech v Bostonu a v New Yorku. Libyjci zásobovali IRA trhavinou Semtex, raketami a poloautomatickými puškami Armalite. Vedení IRA v současné době čelilo potížím a muselo řešit, co dělat se všemi těmi muži a zbraněmi, ale období klidu nevydrží věčně a my všichni se musíme mít na pozoru a připravit se na obrovskou bitvu, která nás čeká.

Brennanova metoda spočívala v tom, že nám předložil pouze fakta a neobtěžoval se žádným povzbuzujícím proslovem. Všichni jsme byli na něco takového příliš utahaní a on to dobře věděl. Dokonce ani neotevřel svou zásobu dobré whisky, což vůbec nebyl jeho styl.

„Dával jste pozor, Duffy?“ zeptal se.

„No jistě, pane, *ce n'est pas un revolte*, je to pitomá revoluce, že ano?“

„Přesně tak. A nemluvte cizím jazykem. Tak dobře, máte všichni rozchod,“ oznámil stroze.

Mattyho s McCrabbanem jsem nasměroval zpátky do vyšetřovací místnosti, kde na naší bílé tabuli zářila jasně červená jednička nadepsaná nad seznamem dosud známých skutečností o neznámé zavražděné osobě.

„Co to má znamenat?“ zeptal jsem se Crabbieho.

Zašklebil se a podal mi ze stolu list papíru se svými poznámkami o 1. pěší divizi Spojených států amerických.

„Náš hoch je Amík. ‚Žádná mise není dost těžká, žádná oběť není dost velká.‘ Je to motto 1. pěší divize Spojených států. Trochu jsem se v tom hrabal. Pokud byl náš neznámý dospělý v době druhé světové války, zažila jeho jednotka ty nejhorší bitvy: Sicílie, Normandie, Hürtgenský les. Tam někde taky mohl přijít k tomu zranění šrapnelem.“

„Skvělá práce, Crabbie!“ řekl jsem opravdu příjemně překvapený. „To je úžasný! Od toho se můžeme odpíchnout. Američan! No toto.“

„Já pomáhal!“ protestoval trochu uraženě Matty.

„Tím jsem si naprosto jistej, kamaráde,“ uklidňoval jsem ho.

„Bejvalej americej voják přijede do Severního Irska na prázdniny nebo možná na návštěvu starých míst a nějak se stane, že skončí chudák blbej otrávenej,“ prohlásil Crabbie zamyšleně.

„No jo,“ odtušil jsem a zamnul si bradu. „Telefonovali jste na pasový a na vnitro?“

„Telefonovali. Pracují na tom. Přinutili jsme je, aby nám vypracovali seznam všech Američanů, kteří za poslední tři měsíce navštívili Severní Irsko,“ odpověděl Matty.

„Proč za tři měsíce?“

„Jestliže byla mrtvola zmražená, mohl by to být v podstatě jakýkoli čas, ale kdyby to mělo být dřív než tři měsíce, určitě bychom tady měli oznámení o pohřešované osobě,“ řekl Matty s trochu přehnanou pečlivostí.

„Zavolej jim a požádej je, aby udělali seznam za celý rok,“ řekl jsem.

„Proboha, Seane, to by mohly být stovky jmen, možná tisíce,“ vyhrkl Matty.

„Jestli to bude nutný, půjdeme pět let dozadu. Potřebujeme v tomto ohledu nějaký výsledek. Slyšeli jste, co říkal šéf. Máme teď přepych jedinýho případu. Během dalších pár měsíců tady můžeme mít celou řadu vražd.“

Matty přikývl a pustil se do telefonování. Já se mezitím s McCrabbanem podělil o své poznatky týkající se povahy použitého jedu.

„Je to teda fakt výjimečnej ptáček,“ prohlásil.

„To je.“

„Musíme zjistit, kdo tady umí takovou rostlinu vypěstovat nebo kde se dají sehnat semena.“

„Takže zase zpátky k tomu pitomýmu telefonu?“ zeptal se.

„Zpátky k pitomýmu telefonu, kamaráde.“

Šel jsem na záchod a přečetl si *Sun*, jehož výtisk se tam vždycky povaloval. Musím Rupertu Murdochovi přičíst k dobru, že dělá prima noviny ke čtení na záchodě.

Když jsem se vrátil, Matty se tvářil vítězoslavně.

„Co říkali na pasovým ohledně těch jmen?“ zeptal jsem se.

„No, strašně se kroutili.“

„Zatlačils na ně?“

„Ti mizerové nenávidí představu, že by měli vůbec něco dělat, ale použil jsem na ně psychický vydírání a nakonec souhlasili s tím, že nám seznamy dodají do konce týdne.“

„Výborně. I když to v řeči státních úřadů znamená do konce roku.“

„No jo, tak co chceš, abych dělal dál?“

„Máme pořád ten kufr?“

„Samozřejmě. Je v místnosti se zajištěnými důkazy.“

„Zjisti, jestli se ti nepodaří najít, odkud pochází, kolik se jich v Severním Irsku prodalo, všechny tyhle věci.“

„K čemu to bude dobrý?“ opáčil s očividnou skepsí.

„Matty, slovy Williama Shakespeara: prostě to kurva udělej, ty mizero.“

„Provedu, šéfe,“ odpověděl, načež odešel do důkazní místnosti vybalit kufr z fólie.

Po zbytek odpoledne jsme obvolávali zahradnická centra v celém Irsku. Ničeho jsme nedosáhli. Jen v několika z nich o soterku růžencovém slyšeli a v žádném neměli informaci o tom, že by rostlinu někdo pěstoval nebo se sháněl po semenech.

Zatelefonoval jsem na hlavní poštu v Belfastu a zeptal se jich, jestli vedou záznamy o zabavených semenech nebo třeba i o těch, která přicházejí poštou oficiálně. Odpověděli mi, že nemají ponětí a že mi zavolají zpátky.

McCrabban zavolal na celní úřad Spojeného království a položil jim stejnou otázku. Po překonání několika poskoků mu „úředník pro styk s policií“ oznámil, že import podobných semen není ilegální a nepodléhá clu, takže se celní úřad o nic takového nezajímá.

Z pošty zavolali se stejnou odpovědí.

Zatelefonoval jsem Dicku Savageovi ze zvláštního oddělení. Dick studoval chemii na Queen's University přibližně ve stejné době, kdy jsem tam studoval i já. Nebyl bůhvíjak úspěšný student, ale napsal několik překvapivě pronikavých oběžníků o sebevražedných metodách a o tom, jak rozpoznat skutečnou sebevraždu od vraždy, která se jako sebevražda jen tváří.

Dick o abrinu slyšel, ale nevěděl o žádném případě, kdy by byl na Britských ostrovech použitý k otravě. Slíbil mi, že se na to ještě podívá.

Šel jsem za vrchním inspektorem Brennanem a sdělil mu špatnou zprávu, že náš neznámý byl určitě Američan, ale že z imigračních záznamů máme velkou šanci zjistit, o koho šlo.

„Až zjistíme jeho jméno, měli bychom informovat americký konzulát. A zřejmě budeme potřebovat ze strany konzulátu pomoc ohledně křížové kontroly našeho seznamu jmen se seznamem veteránů z 1. pěší divize.“

Brennan přikývl. „Předpokládám, že chcete, abych tam zavolal já.“

„Bude lepší, když půjde o žádost z vaší strany, pane. Jste šéf stanice. Bude to mít úřednější punc a vůbec.“

„Vám se to prostě nechce udělat.“

„Mohl by to být poněkud obtížný telefonát.“

„A?“

„Cítím se dnes poněkud nesvůj, pane. Přítelkyně mi právě dost možná dala kopačky.“

„Ta pěknoučká doktorka, co jste s ní chodil?“

„Už to tak vypadá.“

„Bylo mi jasný, že to musí přijít. Ta byla nad vaše možnosti, synku.“

„Zavoláte tam, pane?“

„Spustí se tím sračkostroj... mrtvej Američan – jako bychom už tak neměli dost problémů.“

Stál jsem tam a díval se, jak jeho ošlehanou tvář postupně zalévá unavená rezignace, podobně jako rozpouštějící se sádlo zalévá dno litinové pánve. Dramaticky si povzdychl. „Tak dobře. Asi to pro vás udělám, jako tady ostatně dělám úplně všechno. Jste si jistí, že jde o Amíka?“

Pověděl jsem mu o tetování.

„No tak dobře, co se dá dělat. Zmizte. A připravte ten dort pro Carol. Bude tady za půl hodiny.“

Když Carol ve tři hodiny přišla, pustili jsme se do její oslavy.

Čaj, dort, kloboučky, dva druhy citronády.

Carol žila na planetě Zemi už šedesát let. Jedla dort, pila čaj, smála se a říkala, jak je to všechno báječné. Brennan pronesl přípitek a byl to on, nikoli Carol, kdo nám vyprávěl příběh o jejím prvním týdnu v práci v roce 1941, kdy německý bombardér Heinkel He 111 shodil na stanici várku 250 kilogramů bomb. Všichni jsme už to vyprávění slyšeli, ale nevadilo nám poslechnout si je znovu. Jediný zraněný toho dne byl jeden z vězňů v cele, který si zlomil ruku. Pochopitelně dál v Belfastu, kam letka heinkelů odletěla, už lidé tolik štěstí neměli.

Ukázalo se slunce a den se prozářil do té míry, že pár z nás skončilo na požárním schodišti a začali jsme si řezat coca-columem. Pohledná rezervistka s útlým pasem a podivným přízvukem ze severovýchodní Anglie se mě zeptala, jestli je pravda, že jsem „holýma rukama zabil tři chlapy“.

Šla z ní na mě hrůza, a tak jsem se vypařil, dal pusu Carol, popřál dobrou noc klukům, zamkl kancelář a zamířil domů.

Coronation Road ve čtvrti Victoria se nacházela v jednom ze vzácných okamžiků naprostého klidu: uprostřed ulice spali zatoulaní psi, po břidlicových střeších se procházely zdivočelé kočky, ženy s natáčkami ve vlasech věšely prádlo na umělohmotné šňůry, muži s placatými čepicemi a dýmkami ryli zahrádky. Děti ze tří ulic hrály komplikovanou verzi hry na schovávanou, jíž říkaly „1-2-3, plechovku nakopni“. Děti, které byly bosé a vypadaly roztomile jako kompars z filmu z padesátých let.

Zaparkoval jsem BMW před domem, kývl na pozdrav sousedům a šel dovnitř.

Udělal jsem si do sklenice koktejl z vodky a limetkové šťávy, náhodně zvolil plechovku polévky a s nekonečně větší pečlivostí vybral desky, které mě provedou večerem: *Unknown Pleasures* od Joy Division, *Bryter Layter* od Nicka Drakea a *After the Gold Rush* Neila Younga. Jo, právě v takovém jsem byl rozpoložení.

Uložil jsem se na koženou pohovku a pozoroval hodiny. Hra dětí skončila. Po celém Belfastu se rozsvěcela světla. Na oblohu vyletěly armádní vrtulníky.

Zazvonil telefon.

„Haló?“

„To je Duffy?“

„Kdo volá?“

„Zrovna jsem vás sháněl v práci, Duffy, ale vy jste už zřejmě odešel. To tak má někdo štěstí, co?“

Byl to úlisný Kenny Dalziel z účtárny.

„Co se děje, Kenny?“

„Je to hotová katastrofa. Naprostá katastrofa. Rvu si nad tím vlasy. Vy asi nebudete vědět, kdo s tím vším začal, že ne?“

„Gavrilo Princip?“

„Cože?“

„O co jde, Kenny?“

„Zase další problém s vaším oddělením, inspektore Duffy. Konkrétně s požadavkem detektiva Mattyho McBridea na proplacení přesčasů za poslední výplatní období. Hraničí to s podvodem.“

„To by mě nijak nepřekvapilo.“

„Strážník McBride nemůže požadovat stopadesátiprocentní příplatek za nebezpečnou akci a zároveň chtít příplatek za přesčas! To už by byl trojnásobek platu a věřte mi, Duffy, že nikdo, opravdu nikdo nedostane trojnásobek platu, dokud tady budu já...“

Přestal jsem tomu věnovat pozornost. Když rozhovor dospěl ke svému přirozenému závěru, řekl jsem mu, že jeho znepokojení rozumím, a zavěsil jsem. Pustil jsem televizi. Na jednom kanále kazatel, na druhém zamyšlení pro dnešní den. Takle země byla zblblá biblí.

O půl hodiny později zavolal Dick Savage se zprávou o abrinu. Šlo o nesmírně vzácný jed, který podle jeho slov nebyl na Britských ostrovech při žádné vraždě nikdy použitý. Domníval se, že byl v několika případech použit v Americe a že bych se na to možná měl podívat.

Poděkoval jsem mu a zatelefonoval Lauře, ale ta to nezvedla.

Udělal jsem si další koktejl s vodkou a limetkovou šťávou, vypil ho, vypnul polévku a pustil album *Bryter Layter* v režimu opakování, ale pak jsem si to rozmyslel. Nick Drake, podobně jako heroin nebo kvasnicová pomazánka Marmite, je nejlepší v malých dávkách.

Jak bylo pro jarní ulsterské počasí typické, okna v kuchyni teď bičoval prudký horizontální liják, a tak jsem gramofon přepnul na 78 otáček a po chvíli přehrabování našel „Into Each Life Some Rain Must Fall“ („Do každého života musí trochu zapršet“) od Ink Spots s Ellou Fitzgeraldovou.

Hocha z Ink Spots, který zpíval první sloku, jsem víceméně toleroval, ale když začala zpívat Ella, úplně jsem se do hudby ponořil.

Vytrhlo mě zvonění telefonu.

„Haló?“

„Víš, jak vždycky mluvíš o tom, že jsem línej mizera a že tu naši práci neberu vážně?“

Byl to Matty.

„Nemyslím si, že bych někdy něco takového řekl, Matty. Vlastně jsem zrovna před chvílí hájil tvou čest před tím úlisným skřetem Dalzielem z účtárny,“ řekl jsem.

„To zní jako prachsprostá lež.“

„Jseš paranoidní, kamaráde,“ řekl jsem mu.

„Dobře, tak zatímco jste se všichni předváděli před tou rezervistkou a postupně se vypařovali domů, já páčil půlnoční velrybí tuk.“

„A?“

„Prostě jsem šel a udělal zásadní průlom, to si piš.“

„Tak povídej.“

„Co to tam slyším za kravál?“

„Ten ‚kravál‘ je Ella Fitzgeraldová.“

„O nikom takovým jsem v životě neslyšel.“

„Tak co se děje, kamaráde? Opravdu jsi na něco přišel?“

„Prostě jsem šel a ten zatracenej případ rozlouskl, přesně tak,“ prohlásil.

„Případ našeho neznámého z kufru?“

„Co jiného?“

„Tak povídej, už mě nenapínej.“

„No, stejně jsem měl noční službu na stanici, a tak jsem si říkal, že namísto obvyklého listování starými čísly *Penthouse* a onanování udělám něco užitečného, a vrátil jsem se k tomu kufru...“

„No a...?“

„Žádný forenzní stopy. Žádný otisky prstů. Krev patří našemu hochovi. Ale znáš takovou tu malou plastovou cedulku, do který si lidi píšou adresu?“

„McCrabban tu visačku kontroloval – žádná adresa tam nebyla. Nikdo by nebyl takovej pitomec.“

„To jsem si taky myslel, jenže jsem ji rozřízl a všiml si kousíčku kartičky zmačkané úplně v rohu pod celuloidovým okénkem. Nebylo tam nic vidět, dokud tu visačku člověk nerozřízl a nenamířil do toho otvoru světlo baterky.“

„Do prdele.“

„Přesně tak, kamaráde, do prdele.“

„Byla tam stará kartička s adresou?“

„Vzal jsem si na to pinzetu, kartičku vytáhl, uhladil, a ejhle: Prostě jsem našel jméno a adresu člověka, kterému ten kufr patřil!“

„Kdo to byl?“

„Někdo místní. Chlápek jménem Martin McAlpine z Red Hall Cottage, The Mill Bay Road, Ballyharry, Islandmagee. Co tomu říkáš?“

„Takže ten kufr nepatřil tomu mrtvému Američanovi?“

„Už to tak vypadá, co? Je to, jak vždycky říkáš, Seane: Koncept dokonalého zločinu je mýtus. Většina darebáků jsou obyčejní pitomci.“

„Jsi hvězda, Matty. Díky, chlapče.“

„Nedoceněná hvězda. Jaký bude náš další krok, šéfe?“

„Já myslím, Matty, že hned ráno poctíme pana McAlpina krátkou návštěvou.“

„Zítří? Je sobota.“

„No a?“

Zasténal.

„Nic. Zní to jako plán.“

„Sejdeme se na stanici. Přesně v sedm.“

„Nemůžeme jet později?“

„Nemůžeme jet později, kamaráde. Hned potom mně totiž maluje portrét Lucian Freud a pak musím okamžitě na Anfield, abych za Liverpool nastoupil na postu středního obránce, protože Alan Hansen je zraněnej.“

„Ale no tak, Seane, já si v sobotu rád přispím.“

„Ani nápad, kamaráde, vyrážíme brzo, zaskočíme ho. Bude to zábava.“

„Tak dobře.“

„A výborná práce, kamaráde. Vedl sis skvěle.“

Zavěsil jsem. To je zvláštní, jak se věci daly do pohybu. Zničehonic, vlastně velmi rychle se tohle potenciálně komplikované a ošidné vyšetřování pěkně zešíroka rozbíhá.

SILUETA KULOMETU

Budík byl nastavený na sportovní zprávy na rádiu Downtown, což byl příjemný, nevýhrůžný způsob, jak začít den. Rozhlasový rozhovor se dnes ráno týkal vyhlídek Severního Irsku na nadcházejícím mistrovství světa 1982. Téma se jako obvykle točilo kolem George Besta a názorů, jestli je pětatřicetiletý fotbalista ještě schopný předvést dobrý výkon. Já o Bestovi naposled slyšel během jeho nechvalně známého angažmá, kdy hrál za Hibernian a proslul spíš tím, že přepil celý francouzský ragbyový tým a během jediného víkendu svedl Miss World i Miss Universe.

Vypnul jsem rádio, uvařil si kávu, oblékl si černý rolák, džíny a martensky a šel ven. Zkontroloval jsem podvozek BMW kvůli výbušninám se rtuťovým spínačem, ale nic jsem nenašel. Zrovna v tuhle chvíli sedm tisíc mužů a žen ve službách Královské ulsterské policie dělalo přesně totéž. Jeden či dva bombu najdou a poté, co se podělají strachy, zatelefonují na pyrotechnickou službu a poděkují své šťastné hvězdě, že se přidrželi své ranní služební rutiny.

Pustil jsem rádio a během krátké jízdy na stanici poslouchal Briana Ena. Nebyl jsem zrovna velký Enův fanoušek, jenže jsem měl na výběr jen jeho písničku, nebo zprávy. A ty jsem poslouchat nemohl. Ostatně kdo ano – kromě těch, kteří toužili po konci světa.

Myslel jsem na Lauru. Nevěděl jsem, co mám dělat. Byl jsem do ní zamilovaný? Jaký to byl vlastně pocit? Jestli odjede, bude to zraňovat, bude to bolet? Byla tohle láska? Jak je možné, že to ve dvaatřiceti nevím jistě? Je to snad úplně normální? „Kristepane,“ povzdychl jsem si v duchu. Dvaatřicet let a citová hloubka teenagera.

Možná to bylo danou situací. Možná vás Severní Irsko paralyzovalo, prodlužovalo vám dětství, opožďovalo vás... No jo, svedeme to na ně.

Kývl jsem na Raye ve strážní budce a vjel na parkoviště policejní stanice.

Matty měl jako obvykle zpoždění, a než jsme mohli vyrazit, seržant Burke mi oznámil, že Královská ulsterská policie v Newtonabbey potřebuje urgentní pomoc s potlačením nepokojů v Rathcoole. To bylo přesně opačným směrem, já byl detektiv, žádnéj polda na potlačování demonstrací, a navíc jsem měl vyšší postavení než Burke, jenže bratra ve zbrani a v nouzi nemůžete jen tak odmítnout, no ne?

S remcajícím Mattym, který tlumeně pronášel věci jako „tohle jsme si nedomluvili“ a „už jsem mohl bejt na rybách“, jsme vyrazili po silnici A2 k onomu rozkošnému betonovému kruhu pekla známému jako sídliště Rathcoole.

„Páteční večer v pohodě?“ zeptal jsem se Mattyho, když přestal naříkat.

„Normální klasika, kamaráde. Jelikož jsem nemohl jít ven, dal jsem si k večeři rybu, vypil šest plechovek Special Brew a pak si ho vyhonil u *Sapphire a Steel* na videu.“

„U Davida McCalluma, nebo Joanny Lumleyový?“

Matty obrátil oči v sloup.

Dorazili jsme do Rathcoole a zjistili, že jde jen o zcela vážně míněnou demonstraci, která dobíhala z předchozí noci. Asi třicet výrostků v kuklách házelo kamením a Molotovovými koktejly zpoza vyhořelého autobusu, zatímco zhruba dvě desítky jejich kamarádů jim z nedalekých věžáků asistovaly házením láhví od mléka naplněných benzinem. Policisté pod vedením vrchního superintendanta Andersona se drželi dost zpátky a nechávali násilníky, aby se vyřádili a unavili. Nahlásil jsem se Andersonovi, zatímco Matty zůstal v roveru

a četl si fanzin kapely The Cramps, který pojmenovali *Legion of the Cramped*. Anderson mi poděkoval, že jsme přijeli, ale prohlásil, že tam nejsme k ničemu potřeba.

Zeptal se mě, jestli chci kávu, a nalil mi ji z termosky do kelímku. Zapředli jsme debatu o povaze nepokojů a Anderson vyjádřil názor, že hlavní příčinou je sociální deprivace, zatímco já tvrdil, že nejvážnější nemocí člověka konce dvacátého století je nuda. Všechno šlo jako po másle, dokud Anderson nezačal s řečmi o tom, že „všechno je součást Božího plánu“, a tak jsem se rozhodl, že se radši vypařím.

„Když tady nejsme zapotřebí, tak pojedeme dál, pane, jestli proti tomu nic nemáte,“ řekl jsem a on souhlasil.

Až když jsme byli pohodlně usazení v bezpečí roveru a mířili pryč ze sídliště, zasáhla nás z jednoho z nižších věžáků benzinová bomba vyrobená z kanystru. Vybuchla nám s obrovskou silou na předním skle a po dvou vteřinách ji následovala střelba ze samopalu, která se s lomozem odrážela od opancéřovaného trupu land roveru.

„Ježíšikriste!“ zařval Matty, zatímco já šlápl na plyn, abych nás co nejrychleji z téhle šlamastiky dostal. Další dávka ze samopalu rozryla silnici za námi a pár kulek nám zabušilo na zadní dveře.

„Oni po nás střelí!“ ječel Matty.

„Já vím!“

Prudce jsem sešlápl spojku, podřadil na trojku a se sešlápnutým plynem projel zatáčku. Asi sto metrů za rohem jsem s pomocí ruční brzdy land rover za dramatického skřípění brzd otočil o sto osmdesát stupňů do protisměru. Oheň roztažil stěrače na čelním skle a pomalu se blížil k bloku motoru. Kdyby se dostal až k nádrži... Popadl jsem služební revolver a hasicí přístroj.

„Nejdeš ven bez neprůstřelné vesty, že ne?“ vyhrkl vyděšený Matty.

„Nahlas událost, požádej Andersona, ať nám sem pošle pomoc, a řekni jim, aby byli opatrní,“ vyštěkl jsem a otevřel boční dveře.

„Nechod ven, Seane! Přesně tohle chtějí! Je to přepadení, číhají v úkrytu.“

„Když je kousek odtud půlka policejního sboru, tak sotva. Ti už jsou dávno v tahu. Dvě rychlé dávky ze samopalů a dnes večer budou v hospodě za hrdiny.“

„Seane, prosím tě!“

„Nahlas to!“

Vystoupil jsem z land roveru, zamířil služebním revolverem na okolní věžáky, ale nikdo nebyl v dohledu. S revolverem v jedné ruce a s hasicím přístrojem v druhé jsem nastříkal pěnu na čelní sklo a docela snadno oheň uhasil.

Nasedl jsem zpátky do roveru a chtěl počkat na posily. Seděli jsme tam pětadvacet minut, ale žádní Andersonovi hoši se neukázali, a tak jsem řekl Mattymu, že nahlásíme incident sami až později, protože dopoledne máme před sebou skutečnou práci.

„Pokud to ovšem neuráží tvoje vnímání forenzního policisty a necítíš se být povinen vrátit se na místo střelby, posbírat nábojnice, kusy kanystru a další rozmanité důkazy.“

„Jdi s tím do prdele!“ opáčil Matty a pak už jsme vyrazili po A2 dál na sever. Benzinová bomba nám bohužel spálila i gumu na jedné pneumatice, a tak jsme se museli opatrně a pomalu vrátit zpátky na stanici carrickfergusské Královské ulsterské policie a vzít si náhradní rover.

Den byl osudově předurčen k neúspěchu. Brennan byl už tou dobou ve své kanceláři a na jeho kdysi pohledné tváři se mu zračil nevládný výraz. Pokusil jsem se mu vyhnout a proklouznout do vyšetřovací místnosti, zatímco Matty vyřizoval papíry k novému roveru, ale ten mizera mě zahlédl a zavolal si mě.

„Dobré ráno, pane, co tady v sobotu dopoledne děláte?“ nadhodil jsem.

„Povinnosti, Duffy, mám službu. Jak jste pokročili s tím zavražděným?“ zamumlal a položil si nohy na pracovní stůl. Na nohou měl papuče a na sobě jakýsi župan, byl neoholený. Byl tady snad potají přes noc? Má snad problémy na domácí frontě? Neměl bych mu nabídnout svůj velký prostorný dům na Coronation Road? Ještě dřív, než se mi v mozku zformovala možnost scénáře soužití ve stylu Oscara a Felixe z filmu *Podivný pár*, jsem si to rozmyslel: byl to presbyterián

a bezpochyby by moji nabídku pokládal za svého druhu urážku své hrdosti.

„Pár slibných stop, pane. Z imigračního nám připravuji seznam jmen Američanů, kteří v loňském roce přijeli do Severního Irska, a my z nich vybereme všechny, kteří budou odpovídat věkově a sloužili u 1. pěší divize. Optimisticky předpokládám, že bychom měli být velice brzy schopni oběť identifikovat.“

„Dobře,“ odtušil a zív. „Co dál?“

„V kufru, v němž byla oběť uložena, jsme našli jméno pravděpodobného vlastníka. Měl bych dodat, že to jméno našel Matty – skvělá policejní práce z jeho strany. Byla to stará visačka s adresou a dnes dopoledne se chystáme po této stopě vydat.“

„Výtečně.“

„Jestli se můžu něco takového odvážit říct, pane, tak jestli hledáte místo, kde byste mohl nějakou dobu bydlet, já mám na Coronation Road velký prázdný dům,“ plácl jsem proti své vůli.

Brennan se zadíval na své bačkory, sundal si nohy z psací podložky a schoval je pod stolem. Byl našťvaný, že jsem přesně vydedukoval jeho domácí situaci. Vypadal trochu jako zkrachovalý herec, jenž kdysi býval slavný v roli Claudia v Old Vic, ale dnes točí reklamy na pivo Harp na UTV.

„Víte, co byste pro mě mohl udělat, Duffy?“

„Co, pane?“

„Nemohl byste kurva sestrojít nějaký stroj času, vrátit se o pětáctýřicet vteřin zpátky a držet kušnu od chvíle, kdy jsem řekl slovo ‚výtečně‘? Buďte tak hodnej.“

„Ano, pane.“

„A taky vypadáte pěkně mizerně. Co je to s vámi? Nemáte horečku?“

„Ne, pane, jeli jsme s Mattym v roveru a někdo po nás hodil benzinovou bombu. Musel jsem vystoupit a uhasit ji.“

„Někdo po vás hodil benzinovou bombu? Hlásili jste to?“

„Ne, pane, ještě ne.“

„Nezapomeňte na to.“

„Ano, pane.“

„Četl jste dnes ráno noviny, Seane?“ řekl poněkud jemnějším tónem.

„Ne.“

„Poslouchal jste zprávy?“

„Ne, pane.“

„Musíte držet krok s nejnovějšími událostmi, inspektore!“

„Ano, pane. Děje se snad něco zajímavého?“

„Generál Galtieri se rozhodl, že musí předat světu své osobní poselství, a jako všechna nejlepší poselství je musí oznámit v deštivé, větrem ošlehané bažině plné ovčích sraček.“

„Jakej generál? Cože?“

„Argentina napadla Falklandské ostrovy.“

„Falklandské ostrovy?“

„Falklandské ostrovy.“

„Z toho nejsem o nic moudřejší, pane.“

„Ty leží v jižním Atlantiku. Podle *Daily Mail* tam teď mají vojsko o síle deseti tisíc mužů.“

„Do prdele.“

„Víte, co to pro nás znamená, že ano? Thatcherová si je bude muset vzít zpátky. Buď je získá zpět, nebo rezignuje. Určitě tam pošle invazní flotilu. Vojsko budou brát odevšad. Dokážu si představit, že přijdeme o půltucet zdejších regimentů.“

„To nás pěkně oslabí.“

Přibližně půlku protiteroristických a pohraničních jednotek v Severním Irsku tvořila britská armáda; to jsme my, policisté, jednoduše nemohli nahradit.

Brennan si promnul tvář. „Je to špatný načasování. IRA přiostruje kampaň a my přijdeme o vojáky zrovna ve chvíli, kdy se valí nová vlna nepokojů. Možná nás čeká pár měsíců, který budou složitější, než si umíme představit.“

Přikývl jsem.

„A zamyslete se na chvíli nad tím, co se stane, když to skončí katastrofou. Jestli Thatcherová nezíská ty ostrovy zpátky.“

„Rezignuje?“

„Rezignuje, vláda se rozpadne a budou předčasné volby. Jestli vyhraji labouristi – a oni to vyhraji, na to můžete vzít jed –, tak je prostě konec.“

Labouristická strana pod vedením Michaela Foota prosazovala politiku jednostranného odchodu z Irska, což by znamenalo stažení všech britských vojáků a státních zaměstnanců. Irsko by se konečně sjednotilo pod dublinskou vládou, což by bylo všechno v pořádku a naprosto báječné, až na to, že irská armáda čítala jenom pár praporů a představa, že by dokázala udržet mír, byla směšná. Znamenalo by to tudíž plnohodnotnou občanskou válku milionu dobře vyzbrojených protestantů, koncentrujících se na relativně malém území, proti čtyřem milionům katolíků roztroušeným na zbytku ostrova. Bylo by to docela rozkošné krveprolití, dokud by nedorazili američtí mariňáci.

„O tom jsem nepřemýšlel,“ řekl jsem.

„Je lepší na to nemyslet.“

Vzal si do ruky výtisk *Daily Mail*.

Jednoslovný titulek hlásal: „Invaze!“

Všiml jsem si, že noviny jsou z třetího dubna.

„Jste si jistý, že to není nějaký opožděný aprílový žertík?“

„Není to žertík, Duffy, vysílá to BBC, je to ve všech novinách, všichni o tom mluví.“

„Tak jo.“

„Nebudeme ale brečet nad rozlitým mlíkem. Musíme to brát, jak to je.“

„Ano, pane.“

„Takže zpátky do práce. Běžte a dovedte do zdárného konce to vaše vyšetřování vraždy.“

„Ano, pane.“

Odsunul jsem se na židli a vstal.

„Ještě jednu věc, Duffy. ‚Garde z conquistadora‘, nevěděl byste?“ řekl, načež na křížovku, kterou luštil, zaťukal tužkou. Pak začal zamyšleně okusovat její konec.

Bylo to docela snadné. „Já myslím, že jde o anagram, pane,“ řekl jsem.

„Anagram čeho, Duffy?“

„Cortese,“ odpověděl jsem ve snaze napovědět mu řešení, jenže on to dál nechápal a přitom věděl, že já znám odpověď.

„Prostě mi to vyklopte, Duffy!“ řekl.

„Escort, pane.“

„Cože? Aha, ano, samozřejmě... tak už vypadněte.“

Když jsem opouštěl kancelář, zahlédl jsem Mattyho, jak se snaží ze své skříňky vydolovat dlouhý pletený šál.

„Žádný šály. Smiř se s tím. Časy Toma Bakera jsou nenávratně pryč, kamaráde,“ řekl jsem mu.

Na A2 nás zastihl prudký liják.

Matty řídil land rover.

Já vezl brokovnici, doslova: pro případ, že by nás na nějaké zapadlé silničky přepadli, jsem měl na klíně položenou winchestrovku M12 se spodním nabíjením.

Vložil jsem do přehrávače kazetu s New Order. Začali hrát v podstatě disco, ale nebylo to tak strašné, jak by si člověk myslel.

„Poslouchals zprávy, Matty?“

„Jaký zprávy?“

„Musíš sledovat současný dění, strážníku. Přepadli Falklandy.“

„Co?“

„Argentina přepadla Falklandské ostrovy.“

„Kristepane, kdy se to stalo?“

„Včera.“

„Napřed Němci a teď ty zatracený Argentinci.“

„To si asi pleteš s Normanskýma ostrovama, kamaráde.“

„Tak kde jsou ty Falklandy?“

„Hm, no, myslím, že spíš někde na jihu.“

„Tak to teď asi budou Spurs v prdeli, ne?“

„Proč?“

„Mají půlku mančafu z tý pitomý Argentiny. To budou úplně vyhozený z rytmu.“

„Vrchní inspektor chce, abychom přemýšleli nad geopolitickými důsledky.“

„No jo, geopolitika je jedna věc, ale fotbal je fotbal, no ne?“
odtušil Matty, čímž uvedl věci zpátky do správné perspektivy.